

Sabaté Llopart, Francisco, "El Quico", 1915. - 1960.

Pred vama se, u sklopu Protunacionalističke kampanje, nalazi kratka biografija Sabatéa – jednog od najpoznatijih i najupornijih boraca tijekom oružanog otpora Francu u Španjolskoj 50-ih i 60-ih godina 20. stoljeća. Preživjevši duže od bilo kojeg gerilca, naposljetku je ipak podlegao mecima Civilne straže **1960.** godine.

Francisco Sabaté Llopart (poznatiji kao „*El Quico*“)
rođen 30. ožujka **1915.** godine u **Barceloni.**

Godine **1931.** se priključuje španjolskom anarhosindikatu, Nacionalnoj konfederaciji rada. (Confederacion Nacional de Trabajo – **C.N.T.**), a ubrzo nakon toga, **1932.** god., osniva akcijsku grupu **Novaci** (Los Novatos) koja se pridružuje Federaciji anarhista Iberije (Federacion Anarquista Iberica – **F.A.I.**). Grupa je, između ostaloga, sudjelovala u masovnom ustaničkom pokretu 8. prosinca **1935.** god. u kojoj je izvršila svoju prvu eksproprijaciju (preraspodjelu novca iz banke) kako bi osigurala sredstva za oslobođenje zatočenih drugova.

Vojno-fašistički pokušaj puča u Barceloni, 18. i 19. srpnja **1936.** god., pod vodstvom fašističkog generala Franca je poražen, što je označavalo početak slobodarske revolucije i Građanskog rata u Španjolskoj.

Sabaté i njegov brat José se 27. kolovoza **1936.** god. priključuju C.N.T. - F.A.I. vojnoj koloni **Mladi orlovi** koja bori na Aragonskom frontu. Po završetku rata Sabaté se nalazi u 26. diviziji (**Kolona Durruti** - po španjolskom anarhistu Buenaventuri Durrutiju) koja se tada nalazi iza granice s Francuskom.

Porazom Republikanskih snaga, Sabaté biva premješten u francuski koncentracijski kamp u Vernetu, nakon čega se bori protiv nacista u **francuskom pokretu otpora**. Godine **1945.** nastavlja se u tajnosti boriti u Španjolskoj pripadajući gerilskom pokretu, a 20. kolovoza **1945.** god. uspijeva osloboditi dva zatvorena suborca. Pod Francovom vlašću, gerilska skupina kojoj pripada započinje borbu protiv režima i njegovih pristaša. U borbi protiv Franca skupina pljačka banke i velike kompanije u svrhu financiranja gerilskog pokreta, a 2. ožujka 1949. godine skupina ubija dvojicu vođa Falange (fašistički pokret). Borba protiv tiranije trajala je petnaest godina. El Quico je u međuvremenu postao državni neprijatelj broj jedan i stalna noćna mora vladajućih. Dok su mnogi njegovi suborci uhićeni ili ubijeni tijekom godina, uključujući njegovog brata Joséa (**1949.**) i drugog brata Manuela (**1950.**), Sabaté je uspio izbjegavati brojne organizirane policijske zamke.

30. prosinca **1959.** god. posljednji put prelazi francusko-španjolsku granicu, te ga 5. siječnja **1960.** ranjava Somatena (Katalonska fašistička inačica domobrana) i Civilna straža u Sant Celoniju, nakon niza bjegova koji su više nalikovali filmu nego stvarnom životu. Njegova četiri suradnika koja su ga pratila na ovom putovanju nestala su u policijskom pothvatu. To su bili Antonio Miracle Guitart (29); Rogelio Madrigal Tories (27); Francisco Conesa Alcaraz (39); i Martin Ruiz Montoya (20). El Quico uspijeva pobjeći, ali podliježe ranama nekoliko sati poslije. Napušta borbu protiv Franca u posljednjem obračunu s navršenih 45 godina.

„Nismo pljačkaši, mi smo borci slobodarskog otpora. To što smo sada uzeli, skromna je pomoć siročadi i izgladnjeloj djeci antifašista koje ste vi i vama slični pobili. Mi smo ljudi koji nikada nisu i nikad neće moliti za ono što nam pripada. Dokle god imamo snage činiti tako, borit ćemo se za slobodu španjolske radničke klase. A što se tebe tiče Garriga, iako si bio ubojica i lopov, poštedjeli smo te jer mi kao slobodari cijenimo ljudski život, nešto što vi nikad niste i ne možete razumjeti.“

Francisco Sabaté Llopart, „El Quico“

Prijevod: Davor P.
Izvor: libcom.org